

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Lech Walentynowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Hubert Wrzeszcz

SSN Tadeusz Żyznowski

w sprawie z powództwa "G(...)" Spółki z o.o. w L.

przeciwko B. N.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 czerwca 2005 r.,
zażalenia pozwanej na postanowienie Sądu Okręgowego w L. z dnia 31 marca 2005 r.,
sygn. akt II Ca (...),

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 31 marca 2005 r. Sąd Okręgowy w L. odrzucił skargę B. N. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku tego Sądu z dnia 29 grudnia 2004 r. [sygn. akt II Ca (...)]. Wyrokiem tym oddalona została apelacja pozwanej B. N. w sprawie o zapłatę kwoty 2 008,17 zł za sprzedany towar.

Przyczyną odrzucenia skargi było niezuzpełnienie jej w oznaczonym terminie (art. 424⁶ § 3 k.p.c.). Skarżąca nie przedłożyła mianowicie pełnomocnictwa upoważniającego pełnomocnika (radcę prawnego) do jej reprezentowania w sprawie wywołanej skargą.

W zażaleniu skarżąca zarzuciła, że w aktach sprawy o zapłatę znajduje się pełnomocnictwo procesowe upoważniające tego samego pełnomocnika do reprezentowania jej „we wszystkich instancjach sądowych”, a więc również w sprawie ze

skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, w której nie istnieje obowiązek złożenia nowego pełnomocnictwa (art. 424 § 1 i 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje przymus adwokacko-radcowski, obejmujący również postępowanie o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (art. 87¹ § 1 k.p.c.). Zaniechanie obowiązku dołączenia do skargi pełnomocnictwa (art. 89 § 1 k.p.c. i art. 126 § 3 k.p.c. w związku z art. 424⁵ § 2 k.p.c.) polega rygorowi przewidzianemu w art. 424⁶ § 2 i 3 k.p.c. Sąd Okręgowy dostosował się do tych ustawowych wymagań.

Postępowanie ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (art. 424¹ - 424¹² k.p.c.) nie jest kontynuacją postępowania zakończonego prawomocnie kwestionowanym orzeczeniem sądu drugiej instancji, a wyjątkowo – pierwszej instancji (art. 424¹ § 1 i 2 k.p.c.). Skarga ta nie jest nawet nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, takim jak skarga kasacyjna i skarga o wznowienie postępowania, gdyż nie zmierza do zmiany bądź uchylecia kwestionowanego orzeczenia (przewidziana w art. 424¹¹ § 3 k.p.c. sytuacja ma charakter zupełnie wyjątkowy). Jest to nowy, nieznaný dotąd, nadzwyczajny środek umożliwiający skuteczne dochodzenie roszczenia odszkodowawczego od Skarbu Państwa za niezgodną z prawem działalność orzeczniczą sądu jako organu władzy publicznej (art. 417 § 1 k.c.). Realizacja roszczenia odszkodowawczego następuje dwufazowo. Pierwszą fazę inicjuje omawiana skarga i jest to „właściwe postępowanie” dla stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (art. 417¹ § 2 k.c.), a wyrok uwzględniający skargę stanowi niezbędny prejudykat do dochodzenia roszczenia odszkodowawczego.

Postępowanie wywołane skargą ma charakter kontrolny i w tym znaczeniu jest związane ze sprawą poddaną kontroli. Prowadzone jest jednak wyłącznie na użytek roszczenia odszkodowawczego i w istocie jest składnikiem postępowania odszkodowawczego sensu largo (art. 417 k.c. w związku z art. 417¹ § 2 k.c.). Z tej przyczyny sprawa o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest sprawą odrębną wobec sprawy zakończonej prawomocnie tym orzeczeniem. Sprawa ze skargi kreuje w rzeczywistości inną tożsamość zainteresowanych stron; czynną procesowo jest tu strona skarżąca, a bierną – powinien być Skarb Państwa. Należy w konsekwencji uznać, że umocowanie adwokata lub radcy prawnego do reprezentowania strony skarżącej w sprawie o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie może wynikać z treści pełnomocnictwa udzielonego temu

pełnomocnikowi w sprawie zakończonej prawomocnie orzeczeniem kwestionowanym w skardze.

Zażalenie jako nieuzasadnione podlega więc oddaleniu (art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).